RETTENS DOM (Sjette Afdeling)

31. marts 2011 *

I sag T-117/08,

Den Italienske Republik ved R. Adam, som befuldmægtiget, bistået af avvocato dello Stato P. Gentili,

sagsøger,

støttet af:

Kongeriget Spanien ved F. Díez Moreno, som befuldmægtiget,

intervenient,

* Processprog: italiensk.

mod

Det Europæiske Økonomiske og Sociale Udvalg (EØSU), først ved M. Bermejo Garde, derefter ved M. Arsène, som befuldmægtigede, bistået af advokat A. Dal Ferro,

sagsøgt,

angående en påstand om annullation dels af meddelelse om ledig stilling nr. 73/07 vedrørende stilllingen som generalsekretær i EØSU's sekretariat, som blev offentliggjort på tysk, engelsk og fransk i *Den Europæiske Unions Tidende* af 28. december 2007 (EUT C 316 A, s. 1), dels af berigtigelsen til nævnte meddelelse om ledig stilling, som blev offentliggjort på tysk, engelsk og fransk i *Den Europæiske Unions Tidende* af 30. januar 2008 (EUT C 25 A, s. 19),

har

RETTEN (Sjette Afdeling)

sammensat af dommerne V. Vadapalas (refererende dommer), som fungerende afdelingsformand, K. Jürimäe og L. Truchot,

justitssekretær: ekspeditionssekretær J. Palacio González,

på grundlag af den skriftlige forhandling og efter retsmødet den 14. april 2010,

afsagt følgende

Dom

Retsforskrifter

1 Artikel 12 EF og 290 EF bestemmer:

»*Artikel 12*

Inden for denne traktats anvendelsesområde og med forbehold af dennes særlige bestemmelser er al forskelsbehandling, der udøves på grundlag af nationalitet, forbudt.

[…]

Artikel 290

Med forbehold af de i Domstolens statut fastsatte bestemmelser fastlægger Rådet med enstemmighed den ordning, der skal gælde for Fællesskabets institutioner på det sproglige område.«

2 Artikel 22 i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder, proklameret den 7. december 2000 i Nice (EFT C 364, s. 1, herefter »charteret«), lyder således:

»Unionen respekterer den kulturelle, religiøse og sproglige mangfoldighed.«

3 I artikel 1, 4, 5 og 6 i Rådets forordning nr. 1 af 15. april 1958 om den ordning, der skal gælde for Det Europæiske Økonomiske Fællesskab på det sproglige område (EFT 1952-1958, s. 59), bestemmes i den affattelse, som er relevant for denne sag:

»*Artikel 1*

De officielle sprog og arbejdssprogene for Unionens institutioner er bulgarsk, dansk, engelsk, estisk, finsk, fransk, græsk, irsk, italiensk, lettisk, litauisk, maltesisk, nederlandsk, polsk, portugisisk, rumænsk, slovakisk, slovensk, spansk, svensk, tjekkisk, tysk og ungarsk.

[...]

Artikel 4

Forordninger og andre dokumenter, der er almengyldige, affattes på de officielle sprog.

Artikel 5

Den Europæiske Unions Tidende udkommer på de officielle sprog.

Artikel 6

Fællesskabets institutioner kan i deres forretningsorden fastsætte de nærmere regler for denne ordning på det sproglige område.«

4 Artikel 1, stk. 2 og 3, i bilag III til vedtægten for tjenestemænd i De Europæiske Fællesskaber (herefter »vedtægten«) lyder således:

»2. Meddelelse om de generelle udvælgelsesprøver skal gives senest en måned før udløbet af den for indlevering af ansøgninger fastsatte frist og i påkommende tilfælde mindst to måneder før tidspunktet for prøverne i *De Europæiske Fællesskabers Tidende*.

3. Alle udvælgelsesprøver skal inden for samme frister bekendtgøres i de tre Europæiske Fællesskabers institutioner.«

5 Artikel 12 i ansættelsesvilkårene for de øvrige ansatte i De Europæiske Fællesskaber (herefter »vilkårene«) har følgende ordlyd:

»1. Det skal ved ansættelse af midlertidigt ansatte tilstræbes, at institutionen sikres medarbejdere, der opfylder de højeste krav til kvalifikationer, indsats og integritet; de skal udvælges på så bredt et geografisk grundlag som muligt blandt statsborgere i Fællesskabets medlemsstater.«

Tvistens baggrund

6 Den 28. december 2007 blev meddelelse om ledig stilling nr. 73/07 vedrørende stillingen som generalsekretær i Det Europæiske Økonomiske og Sociale Udvalgs (EØSU) sekretariat (herefter »den anfægtede meddelelse om ledig stilling«) i henhold til artikel 2, litra a), og artikel 8 i vilkårene offentliggjort kun i den tyske, engelske og franske udgave af *Den Europæiske Unions Tidende* (EUT C 316 A, s. 1). I den anfægtede meddelelse om ledig stilling præciseres, at generalsekretæren ansættes som midlertidigt ansat i lønklasse AD 16, tredje løntrin.

7 I rubrikken »Kvalifikationskrav« nævntes i den anfægtede meddelelse om ledig stilling bl.a. kravet om at »[være] fastansat tjenestemand eller midlertidig ansat i tjeneste i en europæisk institution, organ, kontor eller agentur« og om at have et »[i]ndgående kendskab til et af Den Europæiske Unions officielle sprog og [et] særdeles godt kendskab til mindst to andre af Unionens officielle sprog«, og det blev præciseret, at »[a]f tjenstlige grunde [var] et godt kendskab til engelsk og/eller fransk yderst ønskeligt«. I rubrikken »Sidste frist for indgivelse af ansøgninger« anførtes i meddelelsen om ledig stilling den »28. januar 2008«.

8 I en meddelelse (herefter »den korte meddelelse«), som blev udfærdiget og offentliggjort på alle de officielle sprog, og som ligeledes blev offentliggjort i *Den Europæiske Unions Tidende* af 28. december 2007 (EUT C 316, s. 61), anførtes, at »[d]et [blev bekendtgjort] for personalet i Fællesskabets institutioner, at den [anfægtede meddelelse om ledig stilling] [blev] offentligg[jort] i *Den Europæiske Unions Tidende* på fransk, tysk og engelsk (EUT C 316 A af 28.12.2007)«.

9 Den 30. januar 2008 blev en berigtigelse til den anfægtede meddelelse om ledig stilling (herefter »berigtigelsen«) offentliggjort i *Den Europæiske Unions Tidende* på kun tysk, engelsk og fransk (EUT C 25 A, s. 19). I berigtigelsen angav EØSU en ny frist for indgivelse af ansøgninger til stillingen som generalsekretær, nemlig den 8. februar 2008.

10 I en berigtigelse til den anfægtede meddelelse om ledig stilling, som blev udfærdiget og offentliggjort på alle de officielle sprog og ligeledes offentliggjort i *Den Europæiske Unions Tidende* af 30. januar 2008 (EUT C 25, s. 21), anførtes, at »[d]et [blev bekendtgjort] for personalet i Fællesskabets institutioner, at [den anfægtede meddelelse om ledig stilling], som blev offentliggjort i *Den Europæiske Unions Tidende* på fransk, tysk og engelsk (EUT C 316 A af 28.12.2007), [var] blevet ændret (jf. EUT C 25 A af 30.1.2008)«.

Retsforhandlinger og parternes påstande

11 Ved stævning indleveret til Rettens Justitskontor den 11. marts 2008 har Den Italienske Republik anlagt denne sag mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber og EØSU med henblik på annullation af den anfægtede meddelelse om ledig stilling og af berigtigelsen hertil.

12 Ved dokument indleveret til Rettens Justitskontor den 29. april 2008 fremsatte Kommissionen en formalitetsindsigelse i medfør af artikel 114 i Rettens procesreglement.

13 Ved begæring indleveret til Rettens Justitskontor den 5. juni 2008 har Kongeriget Spanien anmodet om tilladelse til at intervenere til støtte for Den Italienske Republiks påstande. Ved kendelse af 11. juli 2008 har formanden for Rettens Sjette Afdeling givet tilladelse til denne intervention.

14 Den 28. august 2008 indgav Kongeriget Spanien et interventionsindlæg.

15 Ved kendelse af 16. december 2008 afviste Retten (Sjette Afdeling) sagen, for så vidt som den var anlagt mod Kommissionen.

16 På grundlag af den refererende dommers rapport har Retten (Sjette Afdeling) besluttet at indlede den mundtlige forhandling og har som led i de foranstaltninger med henblik på sagens tilrettelæggelse, der er omhandlet i artikel 64 i Rettens procesreglement, anmodet parterne om skriftligt at besvare en række spørgsmål. Parterne har efterkommet anmodningerne.

17 Ved skrivelse af 11. februar 2010 har Kongeriget Spanien meddelt, at det ikke deltager i retsmødet.

18 Parterne har afgivet mundtlige indlæg og besvaret spørgsmål fra Retten under retsmødet den 14. april 2010.

19 Da dommer Tchipev havde forfald efter afslutningen af den mundtlige forhandling, er sagen blevet henvist til dommer Vadapalas som refererende dommer, og dommer Jürimäe blev i henhold til procesreglementets artikel 32, stk. 3, udpeget, for at afdelingen kunne blive beslutningsdygtig.

20 Ved kendelse af 8. juli 2010 har Retten (Sjette Afdeling) i dennes nye sammensætning genåbnet den mundtlige forhandling, og parterne blev underrettet om, at de ville blive hørt i et nyt retsmøde den 22. september 2010.

21 Ved skrivelser af henholdsvis 16. og 19. juli 2010 meddelte Den Italienske Republik og EØSU Retten, at de gav afkald på et nyt retsmøde.

22 Formanden for Rettens Sjette Afdeling besluttede følgelig at afslutte den mundtlige forhandling.

23 Den Italienske Republik har, støttet af Kongeriget Spanien, nedlagt påstand om annullation af den anfægtede meddelelse om ledig stilling og berigtigelsen hertil.

24 Kongeriget Spanien har desuden nedlagt påstand om, at EØSU tilpligtes at betale sagens omkostninger.

25 EØSU har nedlagt følgende påstande:

— Sagen afvises, subsidiært frifindes sagsøgte.

— Den Italienske Republik tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Retlige bemærkninger

1. *Formaliteten*

26 Uden at fremføre en egentlig formalitetsindsigelse i medfør af procesreglementets artikel 114 har EØSU bestridt, at denne sag, der er anlagt i medfør af artikel 230 EF, kan antages til realitetsbehandling.

Parternes argumenter

27 EØSU har gjort gældende, at dets retsakter ikke er udstedt af nogen af de institutioner, der er nævnt i artikel 230, stk. 1, EF, og har henvist til Domstolens dom af 15. marts 2005 i sagen Spanien mod Eurojust (sag C-160/03, Sml. I, s. 2077, præmis 35-44). Ifølge EØSU fremgår det i det væsentlige af denne doms begrundelse, at sagen ikke kun blev afvist, fordi Eurojust ikke hører til blandt ovennævnte institutioner, men

ligeledes på grund af selve karakteren af de anfægtede retsakter, dvs. indkaldelser af ansøgninger, som ikke henhører under de retsakter, der er omhandlet i artikel 230 EF.

28 Den Italienske Republik har i det væsentlige bestridt, at EØSU ikke kan optræde som part i et søgsmål i henhold til artikel 230 EF.

Rettens bemærkninger

29 Indledningsvis konstateres, at EØSU ikke hører til blandt de institutioner, der er omhandlet i artikel 230, stk. 1, EF. Imidlertid er denne konstatering ikke til hinder for, at Retten prøver lovligheden af dets retsakter.

30 Som det fremgår bl.a. af Rettens dom af 8. oktober 2008, Sogelma mod AER (sag T-411/06, Sml. II, s. 2771, præmis 36), og af dom af 2. marts 2010, Evropaïki Dynamiki mod EMSA (sag T-70/05, Sml. II, s. 313, præmis 64), der henviser til Domstolens dom af 23. april 1986 i sagen Les Verts mod Parlamentet, benævnt »Les Verts-dommen« (sag 294/83, Sml. s. 1339), er Det Europæiske Fællesskab et retsfællesskab, og der er ved traktaten indført et fuldstændigt retsmiddel- og proceduresystem, hvormed Domstolen skal kunne kontrollere lovligheden af institutionernes retsakter. Traktatens ordning giver adgang til direkte søgsmål til prøvelse af enhver af institutionerne vedtagen bestemmelse, som er bestemt til at afføde retsvirkninger. På det grundlag fastslog Domstolen i Les Verts-dommen, at retsakter fra Europa-Parlamentet, der har til formål at have retsvirkninger i forhold til tredjemand, kan gøres til genstand for annullationssøgsmål, selv om traktatbestemmelsen vedrørende annullationssøgsmål, i den dagældende affattelse, alene opregnede Rådet for Den Europæiske Unions og Kommissionens retsakter. En fortolkning af denne bestemmelse, hvorefter Parlamentets retsakter ikke hører til retsakter, som kan anfægtes, ville ifølge Domstolen føre

til et resultat, der er i strid såvel med traktatens ånd, således som den er udtrykt i EF-traktatens artikel 164 (nu artikel 220 EF), som med dens system (jf. i denne retning Les Verts-dommen, præmis 23-25).

31 Af denne dom kan der udledes det almindelige princip om, at enhver retsakt, der er udstedt af et EU-organ, såsom EØSU, og som har til formål at have retsvirkninger i forhold til tredjemand, bør kunne underlægges domstolskontrol (jf. analogt dommen i sagen Evropaïki Dynamiki mod EMSA, præmis 65).

32 Ganske vist nævner Les Verts-dommen kun fællesskabsinstitutionerne, mens EØSU, som fastslået ovenfor i præmis 29, ikke hører til de institutioner, der er omhandlet i artikel 230 EF. Imidlertid bemærkes, at et organ som EØSU har kompetence til at vedtage meddelelser om ledig stilling som det i denne sag omhandlede. Sådanne retsakter fastsætter betingelserne for ansættelse i den pågældende stilling, og hvilke personer der kan forvente at få en ansøgning imødekommet, hvorfor meddelelserne udgør akter, der indeholder et klagepunkt mod potentielle ansøgere, som er udelukket fra at ansøge (Domstolens dom af 19.6.1975, sag 79/74, Küster mod Parlamentet, Sml. s. 725, præmis 5-8, og af 11.5.1978, sag 25/77, De Roubaix mod Kommissionen, Sml. s. 1081, præmis 7-9, samt Rettens dom af 20.11.2008, sag T-185/05, Italien mod Kommissionen, Sml. II, s. 3207, præmis 55). Følgelig konstateres, at situationen for EØSU, som er et organ med beføjelse til at vedtage retsakter som de i denne sag omhandlede, der har retsvirkninger i forhold til tredjemand, er sammenlignelig med situationen for Parlamentet i den sag, der gav anledning til Les Verts-dommen. Det vil ikke være acceptabelt, at sådanne retsakter i et retsfællesskab ikke kan gøres til genstand for domstolsprøvelse (jf. analogt dommen i sagen Evropaïki Dynamiki mod EMSA, præmis 66 og den deri nævnte retspraksis).

33 Det følger heraf, at den anfægtede meddelelse om ledig stilling, som blev vedtaget af EØSU, og som er bestemt til at afføde retsvirkninger i forhold til alle de ansøgere, hvis ansøgning ikke imødekommes i henhold til de krævede betingelser, udgør en anfægtelig retsakt.

34 Denne konklusion berøres ikke af den af EØSU påberåbte dom i sagen Spanien mod Eurojust, hvori et annullationssøgsmål på grundlag af artikel 230 EF til prøvelse af indkaldelser af ansøgninger til stillinger som midlertidigt ansatte blev afvist, idet Domstolen i denne dom bemærkede, at artikel 41 EU, der fandt anvendelse i det pågældende tilfælde, ikke indeholdt nogen bestemmelser om, at artikel 230 EF finder anvendelse på bestemmelserne om politisamarbejde og retligt samarbejde i kriminalsager i afsnit VI i traktaten om Den Europæiske Union, hvoraf Eurojust er omfattet, idet Domstolens kompetence på dette område er fastsat ved artikel 35 EU, som henviser til artikel 46, litra b), EU (dommen i sagen Spanien mod Eurojust, præmis 38).

35 Det følger således af artikel 230, stk. 1, EF, som fortolket i lyset af Les Verts-dommen (præmis 23-25), og dommen i sagen Sogelma mod AER (præmis 36-37), at nærværende søgsmål kan antages til realitetsbehandling.

2. *Om realiteten*

36 Den Italienske Republik har til støtte for søgsmålet i det væsentlige gjort gældende, at der er sket tilsidesættelse af artikel 1, 4, 5 og 6 i forordning nr. 1, af artikel 12 EF, 253 EF og 290 EF, af artikel 6 EU, af artikel 1, stk. 2 og 3, i bilag III til vedtægten, af charterets artikel 22, af artikel 12 i vilkårene, af principperne om forbud mod forskelsbehandling, om flersprogethed og om beskyttelse af den berettigede forventning, samt at der foreligger magtfordrejning.

37 Retten skal for det første undersøge spørgsmålet, om EØSU har kompetence til at fastlægge sprogordningen for den anfægtede meddelelse om ledig stilling i henhold til artikel 290 EF. For det andet undersøges spørgsmålet, om EØSU i forbindelse med fastlæggelsen af nævnte sprogordning har tilsidesat artikel 1, 4, 5 og 6 i forordning

nr. 1. For det tredje undersøges spørgsmålet, om den fuldstændige offentliggørelse i *Den Europæiske Unions Tidende* af den anfægtede meddelelse om ledig stilling på kun tre sprog samt angivelsen i den anfægtede meddelelse om ledig stilling om et godt kendskab til engelsk og/eller fransk blandt kvalifikationskravene er i strid med principperne om forbud mod forskelsbehandling og flersprogethed. I tilfælde af, at svaret på dette spørgsmål er benægtende, undersøges for det fjerde påstandene om tilsidesættelse af princippet om beskyttelse af den berettigede forventning, om magtfordrejning og om manglende begrundelse.

Om tilsidesættelse af artikel 290 EF

Parternes argumenter

38 Den Italienske Republik er af den opfattelse, at EØSU har sat sig i Rådets sted og fastsat sprogordningen for den anfægtede meddelelse om ledig stilling i strid med artikel 290 EF, mens den blot burde have fulgt den ordning, der er fastsat af Rådet i forordning nr. 1. I øvrigt tillægger ingen af de retsregler, som gælder for EØSU, udvalget kompetencer på det sproglige område.

39 Kongeriget Spanien støtter Den Italienske Republiks argumenter hvad angår EØSU's manglende kompetence til at ændre den sprogordning, der er fastsat i artikel 290 EF.

40 EØSU har ikke bestridt den omstændighed, at det alene er Rådet, som kan vedtage de retsakter, der fastlægger den sproglige ordning i Fællesskabet, jf. artikel 290 EF. EØSU har imidlertid anført, at Rådet i henhold til artikel 6 i forordning nr. 1 har overladt institutionerne et råderum i forbindelse med deres interne behov, som EØSU har benyttet sig af ved offentliggørelsen af den anfægtede meddelelse om ledig stilling.

Rettens bemærkninger

41 Forordning nr. 1, som fastsætter den sproglige ordning for institutionerne, blev vedtaget af Rådet i medfør af artikel 290 EF. Artikel 6 i nævnte forordning tillader udtrykkeligt institutionerne i deres forretningsorden at fastsætte de nærmere regler for denne ordning på det sproglige område, en kompetence i forbindelse med hvis udøvelse der i øvrigt bør indrømmes dem en vis autonomi af hensyn til deres funktion (jf. generaladvokat Poiares Maduros forslag til afgørelse til dommen i sagen Spanien mod Eurojust, Sml. I, s. 2079, punkt 48 og den deri nævnte retspraksis).

42 Henset til ovenstående bemærkninger må det fastslås, at den anfægtede meddelelse om ledig stilling ikke er i strid med artikel 290 EF, men er vedtaget i henhold til den kompetence, der er indrømmet fællesskabsinstitutionerne og -organerne i artikel 6 i forordning nr. 1.

43 Heraf følger, at anbringendet vedrørende tilsidesættelse af artikel 290 EF skal forkastes.

Om tilsidesættelse af artikel 1, 4, 5 og 6 i forordning nr. 1

Parternes argumenter

44 Den Italienske Republik har for det første gjort gældende, at offentliggørelsen i *Den Europæiske Unions Tidende* af den anfægtede meddelelse om ledig stilling på kun tysk, engelsk og fransk er i strid med artikel 4 og 5 i forordning nr. 1. Almengyldige retsakter, såsom en meddelelse om ledig stilling, skal nemlig udfærdiges på alle de officielle sprog, jf. artikel 4 i forordning nr. 1, og således offentliggøres i *Den Europæiske Unions Tidende* på alle de officielle sprog, jf. artikel 5 i forordning nr. 1.

45 Udtrykket »dokumenter, der er almengyldige«, som er anvendt i artikel 4 i forordning nr. 1, udelukker, at denne bestemmelse alene henviser til normative retsakter. I forordning nr. 1 fastsættes således, at alle institutionernes viljeserklæringer, som kan interessere samtlige borgere i Unionen, offentliggøres i *Den Europæiske Unions Tidende* på alle de officielle sprog. En meddelelse om ledig stilling er en retsakt, som har disse kendetegn.

46 Den Italienske Republik har ligeledes bemærket, at artikel 1, stk. 2 og 3, i bilag III til vedtægten, som fastsætter regler for stedet for offentliggørelsen af meddelelsen om udvælgelsesprøven og fristen for indlevering af ansøgninger til en udvælgelsesprøve, ikke indeholder oplysninger om de sprog, hvorpå meddelelsen skal offentliggøres. Tværtimod bestemmes i artikel 4 i forordning nr. 1, at forordninger eller andre dokumenter, der er almengyldige, skal affattes på alle de officielle sprog.

47 Den Italienske Republik har dernæst anført, at angivelsen i den anfægtede meddelelse om ledig stilling af kun to sprog som arbejdssprog i EØSU er i strid med artikel 1 i forordning nr. 1, i henhold til hvilken alle medlemsstaternes nationale sprog har status som officielle sprog og arbejdssprog. Denne begrænsning indfører desuden et hierarki mellem medlemsstaternes sprog, som er i strid med denne artikel.

48 Denne begrænsning kan heller ikke begrundes i artikel 6 i forordning nr. 1. Ganske vist gør denne bestemmelse det muligt for institutionerne at fastsætte de nærmere regler for sprogordningen i deres forretningsorden. Imidlertid vedrører denne mulighed kun institutionernes interne funktion og ikke forløbet af eksterne udvælgelsesprøver, der tilsigter at ansætte det personale, der skal arbejde i institutionernes tjeneste. Endvidere har ingen institution indtil nu vedtaget en forretningsorden, som fastsætter anvendelse af specifikke sprog internt i institutionen og end mindre anvendelse af tysk, engelsk eller fransk, idet der dog er fastsat en undtagelse med hensyn til Domstolen, som forsætligt nævnes specielt i artikel 7 i forordning nr. 1.

49 Kongeriget Spanien er af den opfattelse, at artikel 6 i forordning nr. 1 gør det muligt for institutionerne at fastsætte de nærmere regler for sprogordningen i deres forretningsorden. Kongeriget Spanien har imidlertid for det første tilføjet, at der ikke findes skriftlige regler om, at tysk, engelsk og fransk er interne arbejdssprog. For det andet er den anfægtede meddelelse om ledig stilling ikke rettet mod institutionernes personale. For det tredje findes der en praksis fra Domstolen, som forbyder, at der foretages en prioritering mellem sprogene (Domstolens dom af 2.4.1998, sag C-296/95, EMU Tabac m.fl., Sml. I, s. 1605, præmis 36).

50 EØSU har bestridt samtlige Den Italienske Republiks argumenter.

Rettens bemærkninger

51 Artikel 1, 4 og 5 i forordning nr. 1, som er påberåbt af sagsøgeren, finder ikke anvendelse på forholdet mellem institutionerne og deres tjenestemænd og øvrige ansatte, idet disse artikler kun fastsætter den sprogordning, der gælder mellem institutionerne og en medlemsstat eller en person, som er undergivet en medlemsstats jurisdiktion (jf. i denne retning Rettens dom af 5.10.2005, sag T-203/03, Rasmussen mod Kommissionen, Sml. Pers. I-A, s. 279, og II, s. 1287, præmis 60, og dommen i sagen Italien mod Kommissionen, præmis 117). Det samme gælder derfor hvad angår forholdet mellem organerne, såsom EØSU, og Fællesskabernes tjenestemænd og øvrige ansatte.

52 Fællesskabernes tjenestemænd og øvrige ansatte, samt ansøgerne til sådanne stillinger, er nemlig undergivet Fællesskabernes jurisdiktion hvad angår anvendelsen af vedtægtens bestemmelser, herunder bestemmelserne vedrørende ansættelse i en institution (jf. analogt Rettens dom af 7.2.2001, sag T-118/99, Bonaiti Brighina mod Kommissionen, Sml. Pers. I-A, s. 25, og II, s. 97, præmis 13, og dommen i sagen Italien mod Kommissionen, præmis 118).

53 Begrundelsen for, at Fællesskabernes tjenestemænd og øvrige ansatte og ansøgere til sådanne stillinger er ligestillede med hensyn til den sprogordning, der finder anvendelse, er, at sådanne ansøgere kun optager forbindelse med en institution for at opnå en stilling som tjenestemand eller øvrig ansat, for hvilken der kræves visse sprogkundskaber, som kan være foreskrevet i de fællesskabsbestemmelser, der gælder for besættelsen af den pågældende stilling (jf. analogt dommen i sagen Italien mod Kommissionen, præmis 119).

54 Heraf følger, at artikel 1, 4 og 5 i forordning nr. 1 ikke finder anvendelse på den anfægtede meddelelse om ledig stilling.

55 Artikel 6 i forordning nr. 1 tillader udtrykkeligt institutionerne i deres forretningsorden at fastsætte de nærmere regler for sprogordningen. Under disse omstændigheder er det institutionernes ansvar at vælge det interne kommunikationssprog, idet hver institution kan pålægge sine ansatte og dem, som søger ansættelse, at benytte dette sprog (jf. i denne retning generaladvokat Poiares Maduros forslag til afgørelse til dommen i sagen Spanien mod Eurojust, punkt 46). Valget af, på hvilke sprog eksterne offentliggørelser af meddelelser om ledige stillinger skal foregå, er ligeledes institutionernes ansvar (jf. i denne retning dommen i sagen Italien mod Kommissionen, præmis 122).

56 Følgelig skal argumentet om, at EØSU har gjort brug af en mulighed, som ikke er tillagt det ved artikel 6 i forordning nr. 1, forkastes.

57 Henset til det ovenstående, skal anbringendet om tilsidesættelse af artikel 1, 4, 5 og 6 i forordning nr. 1 forkastes.

Om tilsidesættelse af principperne om forbud mod forskelsbehandling og om flersprogethed

Parternes argumenter

58 Den Italienske Republik er for det første af den opfattelse, at offentliggørelsen i *Den Europæiske Unions Tidende* af den anfægtede meddelelse om ledig stilling på tre sprog ikke gjorde det muligt for alle unionsborgere at få kendskab hertil på lige vilkår i henhold til det i artikel 12 EF indeholdte princip om forbud mod forskelsbehandling

på grundlag af nationalitet. Der tillægges nemlig tysksprogede, engelsksprogede eller franksprogede borgere en konkurrencemæssig fordel i forhold til alle de øvrige unionsborgere. Offentliggørelsen er ligeledes i strid med princippet om flersprogethed, som er fastsat i artikel 6, stk. 3, EU, og i charterets artikel 22, for så vidt som enhver unionsborger har ret til på sit eget sprog at blive underrettet om fællesskabsretsakter, som berører hans rettigheder, så meget desto mere som han læser *Den Europæiske Unions Tidende* på sit modersmål.

59 Den Italienske Republik har anført, at det er uden betydning, at adskillige unionsborgere, som ikke tilhører de tysksprogede, engelsksprogede eller franksprogede medlemsstater, og bl.a. italienske statsborgere, har ansøgt om stillingen som generalsekretær for EØSU, idet de fik kendskab til den ledige stilling gennem den korte meddelelse, som blev offentliggjort i *Den Europæiske Unions Tidende* samme dag som den anfægtede meddelelse om ledig stilling på de øvrige officielle sprog. Der er tale om et helt tilfældigt sammenfald af omstændigheder, som ikke udelukker forskelsbehandlingen.

60 Der foreligger ligeledes forskelsbehandling som følge af nationalitet for så vidt angår fristen for indgivelse af ansøgningerne til stillingen som generalsekretær for EØSU. Selv om de tysksprogede, engelsksprogede eller franksprogede ansøgere rådede over en frist på en måned fra offentliggørelsen i *Den Europæiske Unions Tidende* af den anfægtede meddelelse om ledig stilling, rådede de øvrige ansøgere nemlig over en kortere frist, da de først fik kendskab til meddelelsen efter at have læst den korte meddelelse offentliggjort i *Den Europæiske Unions Tidende* på deres modersmål, hvori der med henblik på læsning af den fulde tekst til den anfægtede meddelelse om ledig stilling henvises til den tyske, engelske og franske version af *Den Europæiske Unions Tidende*.

61 Den Italienske Republik er ligeledes af den opfattelse, at offentliggørelsen i *Den Europæiske Unions Tidende* af den anfægtede meddelelse om ledig stilling på kun tre sprog er i strid med selve ordlyden af artikel 1, stk. 2 og 3, i bilag III til vedtægten, med artikel 12 i vilkårene og med artikel 72, stk. 2, i EØSU's forretningsorden.

62 Den Italienske Republik har anført, at nødvendigheden af et godt kendskab til engelsk eller fransk ligeledes medfører en åbenlys forskelsbehandling af de øvrige sprog, hvilket er i strid med principperne om forbud mod forskelsbehandling og om flersprogethed. Dette krav medfører desuden en lige så åbenlys forskelsbehandling af alle de borgere, som foruden deres eget sprog har kendskab til et andet og måske også et tredje, fjerde og femte officielt sprog, hvoriblandt hverken findes engelsk eller fransk.

63 Den Italienske Republik har i øvrigt anført, at en meddelelse om udvælgelsesprøve eller en meddelelse om ledig stilling er en tekst af rent juridisk indhold, hvorved ansøgeren får et indtryk af sine egne rettigheder og pligter i forhold til en vigtig retsakt, såsom deltagelse i en udvælgelsesprøve i institutionerne. Følgelig bliver ansøgere, som har et indgående kendskab til tysk, engelsk eller fransk, begunstiget hvad angår læsning af en meddelelse offentliggjort i sin helhed i *Den Europæiske Unions Tidende* på disse tre sprog i forhold til alle andre ansøgere, som ikke har et indgående kendskab til et af disse tre sprog.

64 Kongeriget Spanien tilslutter sig det af Den Italienske Republik påberåbte argument, hvorefter offentliggørelsen i *Den Europæiske Unions Tidende* af den anfægtede meddelelse om ledig stilling på kun tre sprog tilsidesætter artikel 12 EF, og har tilføjet, at denne slags selektiv offentliggørelse indfører en meget alvorlig præcedens, hvis den blev anvendt på andre områder, da den ville have den konsekvens, at kun tre sprogudgaver af *Den Europæiske Unions Tidende* ville være pålidelige og fuldstændige.

65 EØSU har påpeget, at det påhviler Den Italienske Republik af godtgøre, at offentliggørelsen i *Den Europæiske Unions Tidende* af den anfægtede meddelelse om ledig stilling på kun tre sprog har forhindret alle unionsborgere i at få kendskab til, at meddelelsen findes på lige eller ikke-diskriminerende vilkår, og har anført, at der ikke er fremført faktuelle oplysninger hvad angår denne angivelige forhindring.

66 Den omstændighed, at adskillige unionsborgere, som ikke tilhører de tysksprogede, engelsksprogede eller fransksprogede medlemsstater, har ansøgt om stillingen som generalsekretær for EØSU, skyldes ikke et sammenfald af omstændigheder, men forklares ved offentliggørelsen i *Den Europæiske Unions Tidende* på alle de officielle sprog af den korte meddelelse med omtale af offentliggørelsen den anfægtede meddelelse om ledig stilling.

67 EØSU er af den opfattelse, at Den Italienske Republiks argument om, at de ansøgere, hvis »første sprog« ikke er tysk, engelsk eller fransk, råder over en kortere frist end den frist, som tysksprogede, engelsksprogede eller fransksprogede ansøgere råder over, og således er genstand for en uberettiget forskelsbehandling, er ubegrundet. Enhver potentiel ansøger, der har fået kendskab til den anfægtede meddelelse om ledig stilling gennem den korte meddelelse offentliggjort i *Den Europæiske Unions Tidende* på hans modersmål, kunne hurtigt have anskaffet sig den fulde tekst til den anfægtede meddelelse om ledig stilling. De eventuelt interesserede personer er kvalificerede personer med lang erfaring som tjenestemænd eller øvrige ansatte i institutionerne og råder følgelig over alle de nødvendige værktøjer med henblik på let at anskaffe sig en given sprogudgave af *Den Europæiske Unions Tidende*.

68 EØSU har ligeledes bestridt Den Italienske Republiks argument om, at begrænsningen til engelsk eller fransk medfører forskelsbehandling af de øvrige officielle sprog. For det første er engelsk og fransk, samt tysk, de mest anvendte arbejdssprog i institutionerne igennem mere end 35 år. For det andet er de ansøgere, som den anfægtede meddelelse om ledig stilling navnlig henvender sig til, tjenestemænd eller øvrige ansatte i Fællesskaberne med lang arbejdserfaring på et højt niveau i fællesskabsinstitutionerne- og agenturerne og derfor udmærket i stand til at forstå den anfægtede meddelelse om ledig stilling i dets mindste detaljer og følgelig i stand til at gøre sig fuldt ud bekendt med det præcise indhold heraf.

Rettens bemærkninger

— Indledende bemærkninger

69 Det bemærkes, at dette anbringende falder i to led. I forbindelse med det første led er Retten nærmere bestemt blevet anmodet om at tage stilling til, om offentliggørelsen i *Den Europæiske Unions Tidende* af den anfægtede meddelelse om ledig stilling på kun tre sprog, dvs. tysk, engelsk og fransk, er i overensstemmelse med principperne om forbud mod forskelsbehandling og om flersprogethed. I forbindelse med det andet led er Retten blevet anmodet om at tage stilling til, om angivelsen i den anfægtede meddelelse om ledig stilling af et godt kendskab til engelsk og/eller fransk blandt de »yderst ønskelige« kvalifikationer og ikke, som påberåbt af sagsøgeren, blandt de »krævede« kvalifikationer, er i overensstemmelse med principperne om forbud mod forskelsbehandling og om flersprogethed.

— Om første led vedrørende den selektive offentliggørelse i *Den Europæiske Unions Tidende* af den anfægtede meddelelse om ledig stilling

70 For det første bemærkes, at ingen bestemmelse og intet princip i fællesskabsretten foreskriver, at meddelelser om ledig stilling som den i sagen omhandlede systematisk skal offentliggøres i *Den Europæiske Unions Tidende* på alle de officielle sprog (jf. analogt dommen i sagen Italien mod Kommissionen, præmis 115).

71 Det er rigtigt, at den i den anfægtede meddelelse om ledig stilling omhandlede ledige stilling potentielt kan interessere ansøgere fra enhver medlemsstat. Således som Domstolen tidligere har fastslået, kan de mange henvisninger i EF-traktaten til

sprogbrug dog ikke betragtes således, at de er udtryk for et generelt fællesskabsretligt princip, der sikrer enhver borger en ret til, at alt, hvad der kan berøre hans interesser, under alle omstændigheder skal være affattet på hans sprog (Domstolens dom af 9.9.2003, sag C-361/01 P, Kik mod KHIM, Sml. I, s. 8283, præmis 82, og dommen i sagen Italien mod Kommissionen, præmis 116).

72 For det andet konstateres, at selv om administrationen kan træffe de foranstaltninger, den finder passende, med henblik på at regulere visse aspekter af proceduren for ansættelse af personale, må disse foranstaltninger ikke føre til, at ansøgerne til en given stilling forskelsbehandles på grundlag af sprog (jf. analogt dommen i sagen Italien mod Kommissionen, præmis 127).

73 Artikel 12, stk. 1, i vilkårene er nemlig til hinder for, at institutionen stiller krav om, at ansøgere til en stilling som midlertidigt ansat har indgående kendskab til et bestemt officielt sprog, hvis dette sprogkrav er ensbetydende med, at den pågældende stilling forbeholdes en bestemt nationalitet, uden at dette er begrundet i hensyn, der vedrører tjenestens funktion (jf. analogt Domstolens dom af 4.3.1964, sag 15/63, Lassalle mod Parlamentet, Sml. 1954-1964, s. 459; org.ref.: Rec. s. 57, på s. 73 og 74, og dommen i sagen Italien mod Kommissionen, præmis 129).

74 Heraf følger, at hvis EØSU beslutter at offentliggøre den fulde tekst til en meddelelse om en ledig stilling som generalsekretær på visse sprog i *Den Europæiske Unions Tidende*, skal det for at undgå, at de ansøgere, som en sådan meddelelse potentielt kan interessere, forskelsbehandles på grundlag af sprog, træffe passende foranstaltninger til at gøre alle de nævnte ansøgere bekendt med, at den pågældende meddelelse om en ledig stilling findes, og i hvilke udgaver den er offentliggjort i sin helhed (jf. analogt dommen i sagen Italien mod Kommissionen, præmis 130).

75 Når denne betingelse er opfyldt, indebærer offentliggørelsen af en meddelelse om en ledig stilling på et begrænset antal sprog i *Den Europæiske Unions Tidende* ikke, at de forskellige ansøgere forskelsbehandles, hvis det står klart, at de behersker mindst ét af disse sprog tilstrækkelig godt til, at det gør det muligt for dem at gøre sig fyldestgørende bekendt med indholdet af meddelelsen (jf. analogt dommen i sagen Italien mod Kommissionen, præmis 131).

76 I den forbindelse henvises til den retspraksis, hvorefter det ikke udgør en tilsidesættelse af den pågældende tjenestemands rettigheder, at dokumenter, som forvaltningen fremsender til en af sine tjenestemænd, er affattet på et andet sprog end tjenestemandens modersmål eller det første fremmedsprog, denne har valgt, hvis tjenestemanden behersker det af forvaltningen anvendte sprog tilstrækkelig godt til, at han let kan gøre sig fyldestgørende bekendt med indholdet af de pågældende dokumenter. Denne konklusion gælder også for så vidt angår den omtvistede meddelelse om ledig stilling (jf. analogt dommen i sagen Italien mod Kommissionen, præmis 132 og den deri nævnte retspraksis).

77 Når tjenesten eller stillingen kræver det, har den pågældende institution derfor ret til at fastsætte, i hvilke sprog der kræves indgående eller tilfredsstillende kundskaber (jf. modsætningsvis dommen i sagen Lassalle mod Parlamentet, org.ref.: Rec. s. 73 og 74; jf. også generaladvokat Lagranges forslag til afgørelse forud for denne dom, org. ref.: Rec. s. 77, på s. 94). I sidstnævnte tilfælde indebærer det ikke forskelsbehandling af ansøgerne, at den anfægtede meddelelse om en ledig stilling kun foreligger på de nævnte sprog, eftersom de alle skal beherske mindst ét af disse sprog.

78 Derimod kan offentliggørelse af den anfægtede meddelelse om en ledig stilling i *Den Europæiske Unions Tidende* på kun visse fællesskabssprog, skønt personer, der kun har kendskab til andre fællesskabssprog, også har ret til at ansøge, indebære, at denne kategori af potentielle ansøgere forskelsbehandles, medmindre der er truffet andre foranstaltninger, der skal gøre det muligt for de pågældende at gøre sig fyldestgørende

bekendt med meddelelsens indhold (jf. analogt dommen i sagen Italien mod Kommissionen, præmis 135).

79 I denne situation vil de pågældende ansøgere nemlig være ringere stillet end de øvrige ansøgere, da de ikke vil kunne gøre sig fyldestgørende bekendt med de krav, der stilles i meddelelsen om ledig stilling, og med de betingelser og procedurebestemmelser, der gælder for ansættelsen. Et sådant kendskab er en nødvendig forudsætning for, at de kan udforme deres ansøgning bedst muligt med henblik på at maksimere deres muligheder for at blive udvalgt til den pågældende stilling (jf. analogt dommen i sagen Italien mod Kommissionen, præmis 136).

80 I det foreliggende tilfælde fremgår det af bestemmelserne i punkt 3 i den anfægtede meddelelse om en ledig stilling, som de er citeret ovenfor i præmis 7, at kendskabet til engelsk og/eller fransk kun er »yderst ønskeligt« og ikke påkrævet. Potentielle ansøgere til stillingen som generalsekretær for EØSU, som behersker et officielt sprog indgående og har et særdeles godt kendskab til mindst to andre officielle sprog end et af de tre sprog, der er sket offentliggørelse på, kunne derfor deltage og kunne således have ansøgt om nævnte stilling, hvis meddelelsen om ledig stilling var blevet offentliggjort på et sprog, som de havde kendskab til, og hvis de var blevet underrettet om, at den ledige stilling fandtes.

81 Endvidere læser ansøgere, selv om disse har et tilfredsstillende kendskab til tysk, engelsk eller fransk, ikke nødvendigvis udgaverne af *Den Europæiske Unions Tidende* på et af disse tre sprog, men læser denne på deres modersmål (dommen i sagen Italien mod Kommissionen, præmis 148).

82 Der foreligger derfor stor risiko for, at de potentielle ansøgere, som er interesserede i den anfægtede meddelelse om ledig stilling, kun har læst de meddelelser, som blev offentliggjort på alle de officielle sprog, dvs. den korte meddelelse af 28. december 2007, som kun nævner offentliggørelsen i *Den Europæiske Unions Tidende* af den anfægtede meddelelse om ledig stilling, og berigtigelsen til den anfægtede meddelelse om ledig stilling af 30. januar 2008, hvori kun anføres, at den anfægtede meddelelse om ledig stilling var blevet ændret.

83 Det kan ikke antages, at disse to meddelelser, som ikke indeholder nogen vigtige oplysninger, såsom varigheden af og muligheden for forlængelse af den ledige stillings mandatperiode, adgangsbetingelser, kvalifikationskrav og krav om erhvervserfaring, udvælgelsesmåde og frist for indgivelse af ansøgningerne, i tilstrækkeligt omfang kan oplyse de potentielle ansøgere om indholdet af den anfægtede meddelelse om ledig stilling. Som anført ovenfor i præmis 79, er et sådant kendskab imidlertid en nødvendig forudsætning for, at de kan udforme deres ansøgning bedst muligt.

84 De ansøgere, som ikke har kendskab til hverken tysk, engelsk eller fransk, men som ikke desto mindre er i besiddelse af de krævede sprogkundskaber, har så meget desto mere aldrig haft mulighed for at få kendskab til det fulde indhold af teksten til den anfægtede meddelelse om ledig stilling.

85 Det følger af det ovenstående, at offentliggørelsen alene i den tyske, engelske og franske udgave af *Den Europæiske Unions Tidende* af den anfægtede meddelelse om ledig stilling udgør en forskelsbehandling af de potentielle ansøgere på grundlag af sprog, som er i strid med artikel 12 EF.

86 Desuden har EØSU indirekte ligeledes tilsidesat artikel 12 i vilkårene, idet offentliggørelsen af den anfægtede meddelelse om ledig stilling på kun tysk, engelsk og fransk kan stille ansøgere af visse nationaliteter gunstigere i forbindelse med proceduren for

ansættelse som midlertidigt ansat af en generalsekretær, nemlig ansøgere fra lande, hvor disse sprog tales som modersmål, og skade i det mindste en del af de ansøgere, der er statsborgere i de øvrige medlemsstater (jf. analogt dommen i sagen Italien mod Kommissionen, præmis 150).

87 På grundlag af disse betragtninger skal dette anbringendes første led tiltrædes.

88 Følgelig skal den anfægtede meddelelse om ledig stilling, som kun blev offentliggjort i den tyske, engelske og franske udgave af *Den Europæiske Unions Tidende*, annulleres, uden at det er fornødent at undersøge dette anbringendes andet led eller de øvrige anbringender, som Den Italienske Republik har påberåbt sig.

Sagens omkostninger

89 I henhold til procesreglementets artikel 87, stk. 2, pålægges det den tabende part at betale sagens omkostninger, hvis der er nedlagt påstand herom. Endvidere bærer medlemsstater, der er indtrådt i en sag, ifølge reglementets artikel 87, stk. 4, første afsnit, deres egne omkostninger.

90 EØSU har tabt sagen. Den Italienske Republik har imidlertid ikke nedlagt nogen påstand om sagens omkostninger. Under disse omstændigheder bør hver part bære sine egne omkostninger.

På grundlag af disse præmisser

udtaler og bestemmer

RETTEN (Sjette Afdeling):

1) Meddelelse om ledig stilling nr. 73/07 vedrørende stillingen som generalsekretær for Det Europæiske Økonomiske og Sociale Udvalg (EØSU), der blev offentliggjort den 28. december 2007, som berigtiget den 30. januar 2008, annulleres.

2) Hver part bærer sine egne omkostninger.

Vadapalas Jürimäe Truchot

Afsagt i offentligt retsmøde i Luxembourg den 31. marts 2011.

Underskrifter